

El llenguatge Adverbis en ment (II)

Essent tan nombrosos com són els adverbis de manera en ment i afegint-s'hi, encara, els noms derivats de verbs amb el sufix que revesteix una forma idèntica, és comprensible que quan alguns d'aquests adverbis, com freqüentment, excessivament o suficientment presenten formes concurrents com sovint, massao prou hom es decanti, en general, per aquests darrers termes, d'altra banda més genuïns i castissos. Però no és tan sols a aquestes formes al capdavant escadusseres, a què podem recórrer si és que ens convé d'evitar un adverbí de manera en ment: els termes amb què es defineixen aquests mots —com en tants altres casos— són també els seus sinònims, que sovint res no priva d'usar amb el mateix valor: alegrement, d'una manera alegre, amb alegria; fredament, d'una manera freda, amb fredor. La immensa majoria —no tots— dels adverbis de manera en ment admeten la primera equivalència i un bon nombre totes dues. Notem, encara, la sèrie en general, en efecte, en definitiva, etc.

Les del segon tipus d'aquestes expressions verbals —amb fredor, amb elegància— són especialment útils en determinades construccions de relatiu, com és ara les següents: Comentàvem la freqüència amb què hi anava, No comprenc la fredor amb què es va comportar, Ens va sorprendre l'elegància amb què anava vestit... Es tracta d'una solució òptima per a substituir les construccions incorrectes amb l'article neutre «lo» més un adverbí: «...lo sovint que hi anava», «...lo fredament que es va comportar».

Però, com hem dit, no tots els adverbis en ment tenen aquests significats que definim amb els termes «d'una manera...». Així, moralment o musicalment signifiquen més aviat «des d'un punt de vista moral o musical». També adverbis com considerablement, extensament, profusament, efectivament, indubtablement, comporten nocions de quantitat, lloc i afirmació més que no pas de manera. I fins i tot alguns com consegüentment i altrament s'usen habilitats com a conjunció, així com baldament conjunció equivalent a «encara que», de què la nostra llengua no posseeix l'adjectiu primitiu corresponent (tenim, però, baldar que s'hi relaciona), però clarament equiparable als adverbis en ment tal com mostra la pronunciació: amb una síl·laba tònica inicial, a diferència del substantiu baldament (acció de baldar) en què l'única tònica és la darrera.